

γράμμασι καὶ τῇ τῶν ὠραίων τεχνῶν ἐπιμελείᾳ, ὡς καὶ ὁ ἀδελφός του Τσελεπή. Τοῦ Κωνσταντίνου ἀναφέρεται συλλογὴ τῆς ἀνέκδοτος⁽¹⁾.

Ἀνδρέας Δημητρίου, ἔγραψε βελγιστὶ Ἑλληνικὴν ἱστορίαν μέχρι μεγάλου Ἀλεξάνδρου, *Der Grieccken organck en oderganck. Dor-draci 1599*, καὶ τὸ ἐξῆς μὴ τυπωθὲν—*Andreæ Demetrii, de præ-miis concinnandis rhetoris*⁽²⁾.

Ἀρτῶνιος Ἀρκούδιος, Κερκυραῖος, δυτικὸς ἐπίσκοπος Σολέτου ἐξέδωτο—Νέον Ἀνθολόγιον πληρέστατόν τε καὶ ἀκριβέστατον εἰς τὰς νυκθήμερους κανονικὰς ὥρας τε καὶ δεήσεις, συντεθὲν καὶ συλλεχθὲν, κατὰ τὴν τάξιν τοῦ παλαιοῦ καὶ καθολικοῦ τυπικοῦ τῆς παραδόσεως τῶν ἁγίων Πατέρων, τοῦ τε ἁγίου Σάββα καὶ τοῦ Στουδίτου, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ἁγίου Ὁρους, οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ μέρος τῆς παραδόσεως τοῦ ὀσιωτάτου πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ. τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου τῶν Κασούλων, ἐτυπώθη ἐν Ῥώμῃ, ἀφῆλῆ ἐκ τῆς Βατικανῆς Τυπογραφίας. Τοῦ Πέτρου τούτου εὑρίηται ἐπιστολὴ πρὸς Σεβῆρον (*Lamii, Deliciæ eruditorum*).

Ναθαναήλ Χύχας, Ἀθηναῖος, διατρίβων περὶ τὰ τέλη τοῦ παρόντος αἰῶνος εἰς Κέρκυραν ἐν τῷ προαστείῳ Ποταμῷ, ἔνθα καὶ ἐτελεύτησεν· ἐνταῦθα ἔγραψεν εἰς ἀπλοελληνικὴν—Κατὰ Λατίνων πεντήκοντα καὶ τρεῖς· ὁ δυτικὸς μοναχὸς Αἰγίδιος a Cesaro ἀνεσκεύασεν αὐτὰς διὰ τοῦ ἐξῆς τριγλώσσου πονήματός του—Ἀπολογίαί φρὰ Αἰγιδίου τοῦ ἐκ Καίσαρος ἐκ τῆς τάξεως τῶν λεγομένων Μινώρων τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου εἰς τὸ κατὰ Λατίνων Ναθαναήλ Χύχα Ἀθηναίου. *Venetis 1678*⁽³⁾.

Ἰωάννης Ναθαναήλ, μέγας οἰκονόμος Κρήτης, περὶ τὰ τέλη τοῦ παρόντος αἰῶνος· ἔγραψεν ἀπάντησιν πρὸς τὰ ζητήματα Βιβιανού, Οὐρβινάτου κλπ. Ἐπιστολὴ τούτου ἐκ Ῥώμης 1572 πρὸς Γαβριὴλ Σεβῆρον ἐξεδόθη ὑπὸ Λαμίου⁽⁴⁾.

Γεώργιος Αἰτωλὸς, διατρίβων ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ πατριαρχείῳ· τοῦτον Ἰωάννης ὁ Βοναφεῦς «σοφὸν καὶ ἐλλόγιμον» καλεῖ⁽⁵⁾.

(1) Papadopoli, *Histor. Gymn. Patav*—Περὶ κτλ. Σχεδίασμα σελ. 138, σημ. 10.

(2) Fabricius XI, 406.

(3) Φιλητῆ, ὑπεράσπισις τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας σελ. 157.

(4) Fabricius, XI, 618.

(5) *Turcogracia*, σελ. 270.

